



Божа, ад якога паходзіць усякае бацькоўства на небе і на зямлі. Ойча, які ёсць Любоў і Жыццё! Здзейсні так, каб кожная чалавечая сям'я на зямлі становілася сапраўднай святыняй жыцця і любові для ўсё новых пакаленняў з дапамогай Твайго Сына, Езуса Хрыста. Няхай Твая ласка накіроўвае думкі і ўчынкі сужэнцаў да добра іх уласных сем'яў і ўсіх сем'яў на свеце. Учыні, каб маладое пакаленне знаходзіла ў сем'ях моцную апору для сваёй чалавечнасці і яе развіцця ў праўдзе і любові. Здзейні, каб любоў, узмоцненая ласкай сакраменту Сужэнства, аказалася мацнейшай, чым усе слабасці і крызісы, цераз якія не раз праходзяць нашыя сем'і. Амэн.

*Ян Павел II* Адночы мне задалі такое пытанне: “Як ксёндз ці клерык можа штосьці парадзіць ці дапамагчы сям'і, калі ў яго няма яе?” Я падумаў: “Праўда, што я, клерык, магу сказаць аб сям'і?” Але адразу ж адкінуў гэтую думку і адказаў: “Але ж я правёў у сям'і дзіцячыя і юнацкія гады. Я выйшаў з сям'і, каб рэалізаваць сваё жыццёвае прызвание ў сям'і Богага людзю”. З-за гэтага пытання, а таксама з-за апошняга нашага паломніцтва ў Чанстахову на начное чужанне шэнштацкага руху, які ахоплівае выхаванне сем'яў, я хацеў бы падзяліцца з чытачамі сваім роздумам пра сям'ю.

†

Сярод мноства жыццёвых шляхоў сям'я – гэта першы чалавечы шлях жыцця і самы важны па многіх прычынах. На жаль, у апошні час, менавіта, сям'я з'яўляецца той ячэйкай грамадства, у якую найбольш удараюць сучасныя крызісы, бо людзі забыліся пра тое, чым ёсць сям'я па сваёй сутнасці, што яе характарызуе, якія існуюць у яе заданні.

Перш за ўсё трэба прыгадаць, што сям'я – гэта не чалавечае “тварэнне”, яна была ўстаноўлена Богам і з'яўляецца дарам любові. Усведамленне гэтай асноўнай праўды праяўляецца ў пазітыўных аспектах: у пачуцці асабістай свабоды, у якасці міжчалавечых адносінаў, у адказным бацькоўстве, у выхаванні дзяцей. Грэбаванне гэтай праўдай вядзе да трагічных наступстваў: неразбярыха ў разуменні аўтарытэту бацькоў і дзяцей, узростаючая колькасць разводаў, перарыванне цяжарнасці, прыняцце раўнацэннасці сакраментальных сужэнстваў і свабодных саюзаў, ураўнанне гомасексуальных саюзаў з сям'ёй. Таму сёння абавязак вернікаў – сведчыць пра тое, чым жа ёсць сям'я і які намер ў адносінах да яе ёсць у Бога. Але на якім шляху трэба ствараць гэтае сведчанне аб

сапраўднай хрысціянскай сям'і?

Перш за ўсё патрэбна дайсці да “першароднай любові”: характару сям'і, які сыходзіць з сужэнскай прысягі:

- **сакрамэнтальнасць**: сям'я ідзе да Нябеснага Валадарства і прымае ўдзел у справе збавення ў супольнасці Касцёла, дзе ўзрастае, жыве, развіваецца;

- **неразрыўнасць**: сям'я – гэта аб'яднанне асобаў, што патрабуе вернасці і адзінства ў радасцях і ў смутках. У Кнізе Быцця (2, 24) Бог сказаў: “Таму мужчына ...з'ядноўваецца са сваёй жонкай так сцісла, што становяцца адным целам”;

- **жыць разам аж да смерці**: жыццё адзін з адным у сужэнскім саюзе не з'яўляецца чымсьці абы-чым. Трэба ўсведамляць і не забываць пра тое, што сужэнскі саюз прадаўжаецца да канца жыцця, а не да першай жыццёвай перашкоды;

- **прыняцце, нараджэнне і выхаванне дзяцей**, якія з'яўляюцца самым каштоўным дарам сужэнства, плёнам іхняй любові, адлюстраваннем дару з самога сябе, Божым благаслаўленнем.

Пасля згаданай сужэнскай клятвы і заключэння шлюбу, дзе маладажоны прызнаюцца і абяцаюць перад абліччам Бога і Касцёла, што свядома і дабравольна заключаюць сужэнскі саюз, трэба ўспомніць пра заданні сям'і, а не толькі пра яе правы.

**Сям'я стварае супольнасць асобаў**, асновай якой з'яўляецца чалавечая любоў: поўная, верная, выключная, чыстая, сталая. Усе члены сям'і павінны быць адказны і ахвярна штодзённа ствараць школу любові.

**Сям'я павінна служыць жыццю**. Перадача жыцця цераз нараджэнне патомства з'яўляецца ўдзелам у стваральнай Божай моцы. Гэтае нараджэнне можа быць не толькі фізічным, але і духоўным (усынаўленне, дапамога сіротам, хворым дзецям). Гэтая служба выражаецца таксама ў выхаванні дзяцей да адказнай свабоды, да сапраўднай справядлівасці, да чыстай любові, да жыцця ў грамадстве, у рэлігійнасці і павазе да кожнай асобы, да высакароднасці і добрасумленнасці.

**Сям'я ўдзельнічае ў развіцці грамадства** цераз сапраўдную сувязь асобаў, удзел у дабрачынных справах на карысць тых, каму патрэбна дапамога; цераз гасціннасць і адкрытасць сэрца для іншых; цераз выкананне правоў, якія дала ёй дзяржава.

**Сям'я ўдзельнічае ў жыцці Касцёла** як супольнасць вернікаў, што абвешчае Евангелле прыкладам свайго жыцця; як супольнасць, якая вядзе дыялог з Богам цераз сакрамэнты, супольную малітву.

**Па сваёй прыродзе і сутнасці сям'я павінна быць глыбокай і жывой супольнасцю жыцця і любові, якая асноўвае сваё існаванне на Богу, які ёсць Любоў.**

У вышэй прыведзеных разважаннях былі закрануты толькі некаторыя праблемы, звязаныя з сям'ёй, што грунтуюцца на навуцы Касцёла. Напэўна, быць традыцыйнай хрысціянскай сям'ёй, якая прытрымліваецца згаданых прынцыпаў, нялёгка ў сучасным свеце і гэта патрабуе неверагоднага высілку, самаахвяравання і штодзённай працы з боку кожнага члена сям'і. Аднак верце, што дзякуючы ласцы і звышнатуральнай Божай дапамозе, супольнаму і жывому “догляду” сямейнай духоўнасці такія сем'і будуць даваць шчодры плён.

І таму так важна малітва сям'і, малітва за сем'і і малітва з сем'ямі. Мы молімся ў семінарыі за сем'і, каб яны становіліся сапраўднай святыняй жыцця для новых пакаленняў, каб любоў аказалася мацнейшай, чым усе слабасці і крызісы, якія турбуюць нашыя сем'і. Няхай жа Бог накіроўвае нашыя думкі і паводзіны членаў сем'яў, каб сярод

## Прырода і сутнасць сям'і ў сучасным свеце

Аўтар: кл. Павел Федаровіч  
23.04.2010 03:00

---

людзей усеагульны Касцёл мог плённа выканаць свае місію і заданні ў сем'ях і цераз сем'і.